

januar 2013

Vzhodni Pacifik 2013

Hawaii

1. januar 2013, torek

Hilo, Big Island

Namen imava vstati zgodaj. Ampak, ker ne uporabljava budilke, je "zgodaj" pač takrat, ko se telo zbudi. In če k temu dodava še jutranja opravila, gre ura počasi proti deseti, ko sediva v avtomobilu in se voziva vulkanom naproti. Ti so tukaj največja atrakcija. Oh in sploh so, berem. Kilauea je najbolj aktiven vulkan na planetu, Mauna Loa najbolj masiven in Mauna Kea najvišji. Kaj čmo, v Združenih državah smo in tukaj je pač vse naj. Če ni naj, nihče tega niti ne opazi. Itak je pa to logično, če je pa cela njihova nacija naj-naj.

Prvi je na sporedu Kilauea. Nekoč je bila cesta speljana okoli in okoli, pa jo je zasula lava. Vulkan konstantno bruha lavo in ta se steka v morje. Ozemlje ZDA se tako povečuje brez potrebe po vojni. Peljeva se torej do konca te ceste. Skoraj do konca. Authorized vehicles only, Private property, No access, Keep out, Trespassers will be prosecuted in še kakšen ogromen napis je tam na to temo. Greva pač peš. Američani, navajeni na take napise, se mirno vozijo dalje. Tudi midva se morava počasi prilagoditi tej mentaliteti. Pogled je zanimiv in malo tudi zastrašujoč. Črna lava obdaja hiše. Tam, kjer so bila prej polja ali gozd, je sedaj črna kamnita puščoba, tam, kjer so bile hiše, so - hiše. Za videti, definitivno.

Pa nazaj v avto in naokoli do visitor centra pri vstopu v narodni park. Kot vsi ameriški narodni parki, je tudi ta opremljen z mitnico in rangerji. Vstopnina 10 dolarjev po avtu (ne po osebi), kot v vseh večjih ameriških narodnih parkih. In kot ostali njihovi parki, je tudi ta urejen po izredno visokih standardih. Franšiza sicer, ampak v tem primeru dobra franšiza. Če vse skupaj primerjam s parki drugod p svetu, sem kaj podobnega doživel le še v Južni Afriki. Spet se kaže tisto, kar veva že desetletja. Če greš v Združene države, potem imaš kaj za videti predvsem v njihovih narodnih parkih. Dober visitor center, urejene poti in atraktivna narava! In suvenirdžinjska. Te so po vseh parkih. Tukaj res ne bo problem nabaviti magnetka, kot je bil to problem v Francoski Polineziji.

Pa si malo ogledava še muzej, vrelce pare, kaldero z oblakom dima, klife in še kaj. Luna! Pokrajina je res kot na luni. Vredno ogleda! Besede težko pričarajo sliko, fotografije lažje. Vseeno pa tudi fotografije niti približno niso tisto, kar nudi narava sama. Prizora, ki ga vidiš in predvsem občutiš, ko stojiš nad previsom ne more pričarati nobena fotografija.

Nadaljujeva po otoku. Poti jugu in jasno tam je tudi nekaj naj. Najlepša črna plaža na otoku. Pa tega raje ne bi komentiral, še v Istri so lepše plaže. In naprej je spet naj. Najbolj južna točka Združenih držav. Verjetno kakšna Ameriška Samoa, ki ni zvezna država, ampak samo pridruženo področje ali pa Palmyra, ki je otok v sklopu države Hawaii in je trenutno nenaseljen, pač ne štejejo za njihovo ozemlje - za dojemljivost običajnega Američana. Pa saj ne smejo. Kako bi pa sicer bil tale rt tukaj naj.

Če me kdo vpraša, navigacije v avtu ne potrebujem, čeprav jo imam že deset let. Ali pa morda ravno zato, ker jo imam. Vendar, ogled spomenika kapitana Cooka (ki je otoke odkril in so ga za nagrado domačini skuhal) nama brez te igrache nikakor ne bi uspel. Za razliko od sicer izredno urejenih cest in kažipotov vse naokoli, tukaj ni nič. In iz glavne ceste je kar nekaj odcepov in ozkih ulic skozi naselja. Ampak. Tudi, če ga ne bi našla, ne bi bilo nič narobe. Tega naj (!) spomenika...

Še ogled Kone, prijetnega mesteca na zahodni obali otoka. Tukaj je precej manj padavin, kot na vzhodu in zato se je na celem zahodnem delu Big Islanda razbohotila turistična industrija. Zaradi pasatov so namreč tudi Havaji pošliltani zelo podobno kot Kanari: pol otoka je poraslega z bujno vegetacijo, druga polovica je gola. Kona je tako polna oštarij in trgovinc in na vsak način prijetna za povprečnega turista, ki išče morje in sonce. Pogledava si še (polno) marino, ki sva jo imela kot backup, če v Hilo ne bi mogla. Nič posebnega in še malo bolj sredi vukojebin, kot tale naša luka v Hilu.

Noč je in na sporedu je le še vožnja domov. Teta v Garminu nama celo pot bere slavospeve o naj-naj stvareh, ki jih je nujno videti ob poti. Ranč, recimo. Hmmm... To se gleda recimo v Južni Dakoti in ne na Havajih, bi djal. Ampak...

iz lave ven lezejo rože, trava neverjetno

umetniki sigurno dobivajo še toliko več inspiracije za ustvarjanje na tem področju

okoli hiše se je zlivala lava ...

tipični turisti na razglednih točkah

pogled na Moana Loa

Kilauea Caldera

na dnu kraterja je kar pot iz enega konca na drugi konec kraterja

bujna praprot

naravni most

plaža z vulkansko mivko

spomenik kapitanu Cooku

Kona - najbolj turistično mestece na otoku, a kljub temu simpatično

2. januar 2013, sreda

Hilo, Big Island

Tokrat sva bolj zgodnja. Na Mauno Keo greva. Morala bi sicer natočiti bencin, pa sva bila malo izbirčna s črpalkami v Hilu. Kasneje jih pa ni več bilo. V Visitor centru, približno na višini Triglava, sva že na hlape. Ne upam si dalje, raje dam najprej avtočku za pupat. In nadaljujema po Saddle road na drugo stran otoka. Črpalke ni, napis na armaturi pa ni najbolj prijeten: Fuel low warning: 0 miles to empty. Na srečo se voziva po klancu navzdol in se nekako le privlečeva do črpalke. Ampak. No major credit cards accepted. Posadke itak ni, tako da tudi s kešom ne bo nič. Še nekaj milj in - eureka!

Pa nazaj na Mauno Keo. Mimo Visitor centra, kjer na veliko in z rdečo piše, da je cesta naprej en sam extreme danger in da se lahko vozimo samo na lastno odgovornost (ja, kdaj se pa ne?). Sicer pa, od vrha Triglava naprej v luft je verjetno tudi extreme dangerous. Kakorkoli, nekaj časa je asfalt, potem je nekaj milj makadama (po tako dobrem makadamu se nisem vozil že leta, mislim da od Južne Afrike dalje ne več) in na vrhu je cesta spet lepo asfaltirana. Tisti makadamski odsek, se mi zdi, je zato, da je vse skupaj bolj nevarno in divje. Avanturistično. In naj.

Mauna Kea, najvišja gora na svetu. Tako piše. Od vznožja (ki je precej pod morsko gladino v globini nekaj tisoč metrov) do vrha je višja od Mount Everest. In od središča zemlje tudi. Kakorkoli, 4205 m nad morjem parkirava svojega jeklenega konjička z usnjenimi sedali pred vrati teleskopa in se odpraviva na ogled. Tudi Mauna Kea je ena izmed mojih romarskih točk (otroške sanje). Še ena kljukica je bila narejena. Za nagrado imava lepo vreme in pogled na rdeče vrhove z belimi kroglicami (teleskopi) je veličasten. Le kljub opozorilu, da je vožnja nevarna zaradi snega in ledu in da je treba biti pozoren na smučarje, ničesar od tega ni bilo. Škoda, pa saj smo sredi zime.

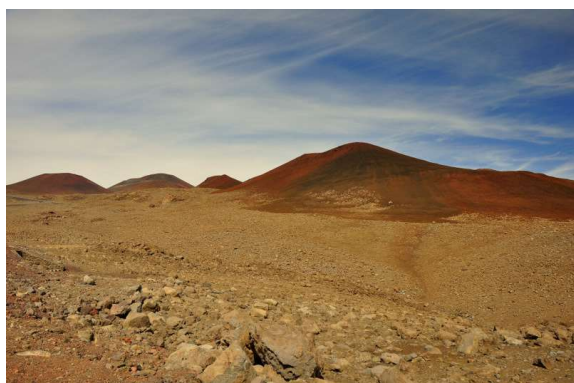
Ura je za oddajo avtomobila. Še transport na barko in na vrsti je delo. Ok, Nosi pride na klepet, potem pa res delat. Do pozno zvečer.

ob vznožju ex vulkančka

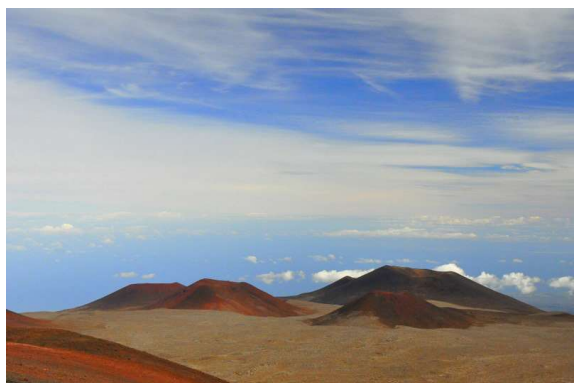
na poti do mauno kea, pogled v dolino

na poti do vrha Mauna kea kot luna ...

na vrhu ne duha ne sluha o snegu

še bolj odbit pogled v dolino z vrha

spleteni venčki ležijo na vrhu Mauna Kea ... kar nekaj jih je bilo; kdo ve kaj spet to pomeni?

sprehajalna pot po vrhovih

observatorij razmetan po vrhu Mauna Kea

najin fordov fusion je komaj komaj prilezel na vrh - mu je dobesedno sape zmanjkovalo

živordeča plezalka po vulkanskih kamninah

račke veselo kažejo ritke

Nene - endemična itak !

3. januar 2013, četrtek

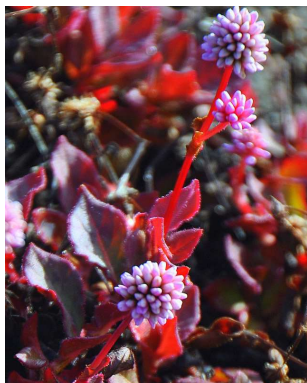
Hilo, Big Island

Danes imam na sporedu delo. In splanirati je potrebno odhod. Preko vikenda, ko sva planirala plovbo, je napovedano slabo vreme z vetrovi F7-8 (in refuli do 50 vozlov). Nekaj bo treba stuhtati. Morda greva prej, morda počakava, da bo mimo.

Bolj, ko tuhtam, bolj mi je jasno, da morava izpluti. Malo sva celo že pozna. Jutri preko dneva naj bi še nekako bilo, potem bo urnebes. In midva imava okoli 36 ur do cilja. Za povrh so v Hilo napovedani visoki valovi, ki se potem penijo preko valobrana in to je direktno v mandač, kjer smo privezani. Mandrač v takih primerih postane nevaren in ga morajo vsi takoj zapustiti in se sidrati zunaj, za valobranom sicer, a vseeno na valu. Neugodno.

Zmenim se v marini, da prideva prej in grem po clearance do Georga, ki ga jasno ob dvanajstih ni več. Ou-he-vent-houm-for-tudej, mi pove varnostnica. Pa do harbormasterke, naj kaj uredi, saj je vendar oblast v luki. In uredi. Faksiramo papirje v Kono na drugi strani otoka in oni faksirajo papirje nazaj. Takso boš pa že enkrat ob priliki plačal, še dodajo.

Še Vesno počakam, da se vrne iz šopinga, pomenim se še malo z Nosijem, pojeva večerjo in ob pol osmih zvečer izplujeva v noč v popolni bonaci. Zapuščava Pele in njene ognjenike in se podajava v naročje Kanalo, boginje vode, teme in smrti. Naj nama bo milostna!

malce zimskih rožic

...pa zimskih trav

4. januar 2013, petek

Hilo, Big Island - Ko Olina, Oahu

In Kanaloa je na začetku milostna. Dokler vlada svetu tema. Ko jo zamenja svetloba in na sceno stopi Kane, se stvari začnejo za naju komplicirati. S svetlobo se prebudi veter. Lono ga priklíče. In priklíče ga resno!

Plovba je bila vse kaj drugega, kot prijetna. Za začetek pomeni to zame 48 ur brez spanja. Enkrat za dve uri drugo noč in nekajkrat po deset minut spanja je bilo vse, kar sem si lahko privoščil. Naporno za naša leta. Najprej sva sicer imela napovedanih 20 vozlov, potem jih je bilo 30, pa 40 in 50... V prvih dveh prelivih med otoki (okoli 40 in 15 milj) sva imela konstantno 9 Bf zaradi efekta venturijeve cevi. Največ namerjenega vetra je bilo 50 vozlov stalnega vetra. Stalnega vetra, ne sunkov! Sunki so tipično 1-2 Bf močnejši in to pomeni 60-70 vozlov. Morje je bilo na trenutke ena sama pena in nad vodo en sam piš. Neugodno za 11 metrsko barčico. Plula sva, kot se to reče, on bare pole, torej brez kakršnega koli platna - še bimini in sprayhood sva pospravila. In kljub temu sva bila prehitra! Sem že gledal, če bi vrgel plavajoče sidro. Ne merim maksimalne hitrosti, in tudi vse meritve hitrosti so nastavljene na največje možno povprečenje. Pri plovbah me zanima kako hitro napredujem, ne rekordne vrednosti. Pa sem kljub temu po (šest ali sedem metrskem) valu navzdol enkrat videl SOG 12,5 vozlov. Kolikokrat je bil višji, ko nisem gledal, niti ne vem. In če bi meril trenutno vrednost SOG ali celo SOW, bi bila številka verjetno velikokrat preko 15. Groza! Pri teh hitrosti je 11 metrska barka že popolnoma nestabilna! To pomeni, da jo lahko razbijem, ko se zaletim v val nasproti ali jo obrnem na glavo, če se zasuka pravokotno na val. Avtopilot jo je vodil, jaz jo ne bi znal. Hvala, Raymarine! In še posebej hvala Triplast za trdno gradnjo! Rad bi napisal še hvala Supreme Sails, ki mi res odlično služijo že 20.000 milj pod tropskim soncem, pa tokrat tega ne morem. Jader enostavno nisva uporabljala...

Zvečer Kanaloa nažene Kane spat in malo mora počivat tudi Lone. Ponoči je v zadnjem prelivu, širokem 25 milj precej bolj mirno. 7-8 Bf je nekaj kar Mala še zmore. Brez jader in z nekaj malega obrati motorja sva na teoretični hitrosti. Čeprav se je na koncu izkazalo, da bi lahko potegnil ven kake tričetrt metra glavnega in meter genove in ugasnil motor, se zaradi utrujenosti in spoštovanja do oceana (ali bolj verjetno zaradi strahu) ne odločim tako. Briga me za cel svet, naj si o meni misli kar hoče, samo teh nekaj zadnjih milj res ne smem česa zamočiti zaradi popuščene koncentracije! Ja, ko je padla moč na 7 Bf, sem se počutil že čisto prijetno. Kako se čustva spreminjajo v neobičajnih situacijah! Noč je, zato, hvala Kanaloa za tvojo nesebično podporo.

Ne glede na hitrostne rekorde pa je bilo potovalno povprečje tam okoli 6-7 vozlov (po valu navzgor se je Mala skoraj popolnoma ustavila). V zavetrju otokov je bilo vetra precej manj, od 0 Bf do 8 Bf. Pred marino je bilo 7-8 Bf in v marini ob šestih zjutraj, ko sva pristala, 4 Bf. Za nama je prišla še ena 180 čoveljska jadrnica, ker da zunaj je nemogoče. Ko bi vedeli, kako šele je bilo za naju. Sicer pa, ameriško zastavico nama je strgalo s štrika pod križem, pri slovenski pa palico polomilo. Dvakrat sva imela kick down (jambor do vode). In še kaj. In v kokpitu sem bil privezan, verjetno prvič po novembru 2006 v Kikladih. Ampak. Za danes in jutri je napoved precej hujša. Na mojih kartah je vse rdeče. Včeraj je bilo zeleno. In če lahko sklepam: če je pri zelenem 9-10 Bf, je pri rdečem v prelivih garant 12 Bf. Temu se pa že reče hurikan kategorije 1. In jasno, govorim o konstantnem vetru ne o refulih!

In še nečesa sem se naučil v zadnjih 36 urah. Ko se človek enkrat sooči s silami narave, ki jih ne razume ali jih ne more obvladati, je jasno, kaj mu manjka. Pomoč in upanje na srečen razplet. Ja, danes sem se naučil, zakaj je človek izumil religijo.

Ampak. Važno, da je Mala zdržala. Taki pač so Havaji. Honolulu? Waikiki? Venčki iz rož? Sprejem domačinov s petjem in plesi? Hmmm...

kapitan se bori z vetrom

mavrica čez cel otok

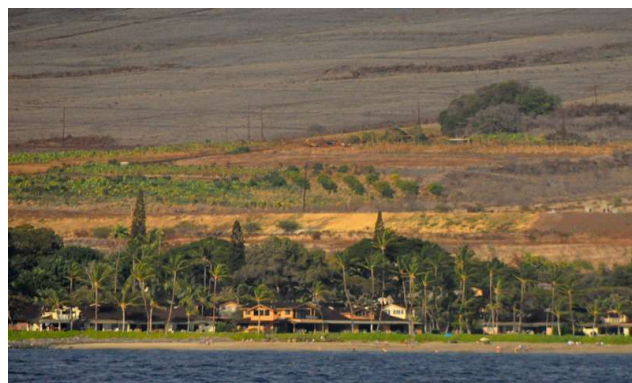
navkljub vetru se nisem mogla upreti fotografiranju mavrice, ki me vedno znova navdušuje

tako močna mavrica, lahko bi se je dotaknila z roko

otok Maui

upam, da nama uspe si ta otok ogledati, ko se vrneva aprila nazaj

5. januar 2013, sobota

Ko Olina, Oahu

Dopoldne prespim, Vesna se malo pomeni v marini za privez. Samo. Danes se z waiting pontoona še ne bova prestavila. Podnevi imata oblast spet Kane in Lono in v marini vleče. Močno vleče! Sunki so do trideset vozlov in Mala se včasih na privezu kar pošteno nagne. V takih pogojih (posebej, ker ni nuje) se res ne bi prestavljali. Tudi harbormaster tako meni. Morda ponoči, pod okriljem Kanaloa. Ali pa v ponedeljek, torek, ko bo fronta mimo.

En uč vržem na prospekt, ki ga je Vesna prinesla iz recepcije. Ko Olina je resortna marina v sklopu hotelskega kompleksa s hoteli tipa Marriott in Disney Resort. Nekaj podobnega kot El Gouna v Rdečem morju. Za to, kar vidim tukaj, je 17 evrov na dan smešna cena. še posebej, če jo primerjam z meni tako drago (v pravem pomenu besede) Marino v Izoli, kjer pa za razliko od tukaj, ni ničesar...

In da vse ne bo samo branje prospekta, se zvečer odpraviva malo naokoli. Ogromni hoteli z bazenčki in jacuzzijski vse naokoli. Umetno gojena trava z nasadom palm jih loči od nekaj lagun z idealno čudovito peščeno plažo in idealnim reefom

za zaščito pred oceanskimi valovi. Vse je, kakopak, umetno. Kar se tiče kafičev, pa je situacija le malo boljša od Francoske Polinezije. Kafičev je veliko. Vendar. Pred večino je tabla z napisom Private property - controled access with secirity key only. Keep off! Ah, ja... (tale ah-ja ni na tabli, to sem jaz zavzdihnil). Pa, če za hram alkohola to še nekako razumem, je bolj presenetljivo (ali pa tudi ne!), ko nekaj podobnega vidim pred božjim hramom: Private property - for weddings only. Keep off! No, končno le najdeva nekaj odprtega tudi za splošno publiko. To je nekaj takega, kjer strežejo (drago) pijačo v plastične kozarce in lokalec nekaj brenka na kitaro, lokalka pa se muči s plesom. Kako plastično in dolgočasno je v primerjavi z divjim pesom na Rapa Nui ali prisrčnim otroškim na Markizinih otokih, najboljše pove podatek, da tudi Vesna ni gledala do konca, kaj šele, da bi na plano potegnila fotič.

pivo iz Big Islanda

havajska in ameriška zastava

Mala privezana kar na bencinski črpalki-po palmah vidiš kako je pihalo

marina v Ko olini ima kar dosti privezov še prostih

itak urejen cvetlični nasad pred marino

umetno navožena mivka, narejena laguna v resortu Ko Olina

hotelske stolpnice, zvečer dosti sprehajalcev na urejenih poteh

6. januar 2013, nedelja

Ko Olina, Oahu

Nedelja je dan za počivanje. Vesna se malo pozanima za rentiča in majstore in spotoma opere še žehto, ki se je nabirala in nabirala. Saj nekaj smo prali sproti, veliko je pa tudi mirno čakalo na boljše čase. In loundromat tukaj je odličen s kakimi desetimi stroji in poceni, dolar in pol na žehto. In na kvoterje. Ampak. Kmalu se izkaže, da je to problem. Pa saj to pozna, cele Združene države so narejene na kvoterje in če hočeš karkoli kupiti na vending mašini, moraš s seboj pripeljati voziček kvoterjev. Vendar, če ne bo hujšega...

Jaz se ukvarjam z mašino za delanje vode. Do konca nama je lepo služila, nazadnje pa se je spuntala in proizvodnjo znižala s 70 na vsega 40 litrov na uro. Razdrem visokotlačno pumpo (po super navodilih z Youtube) in vidim, zakaj je opešala. Ventili so močno znucani. Izgleda, da jim je škodila blatna voda v zalivih na Markizinih otokih. Zamenjati jih bo potrebno. Ponudbo dobim takoj, razumna cena. Za 9 kompletov hočejo 160 dolarsonov.

Sicer malo pranja in malo šraufarije ne zgleda veliko, vendar je to vse, kar sva uspela narediti v celem dnevu (poleg nekaj službenih stvari, seveda). Utrujenost se še močno pozna in produktivnost je temu primerna.

7. januar 2013, ponedeljek

Ko Olina, Oahu

Zjutraj končno malo manj vleče in ponudi se možnost, da se odlepimo od welcome pontona, kamor nas pritiska veter. Dave pomaga in nekako uspemo. Včeraj in v soboto je bilo vetra enostavno preveč. Ni bilo šans! Prestavimo se na naše mesto, kjer bo Mala počivala naslednje tri mesece. D23. In po 4 mesecih smo spet priključeni na popkovnico civilizacije. Imamo komunalno vodo in komunalno elektriko. Ko bi imeli še hiter komunalni internet, bi bilo pa sploh lepo. T-Mobile je največji operater mobilne telefonije v Združenih državah in letos začenja z implementacijo tehnologije LTE (z reklamiranimi 100 Mbps internetnimi hitrostmi). Vendar to za nas ne velja. Mi živimo v svetu 2G in njegovimi 56 kbps. T-Mobile namreč za svoja 3G in 4G omrežja uporablja nam eksotične frekvence in naš ruterček jih, jasno, ne pozna. Ah, ja... Morda kupimo še en SIM pri AT&T. Ta ni tako napreden in morda se lahko priključimo na njihov 4G.

Dan je deloven. Popolnoma sprazniva klet in se odločava kaj naj gre na smetišče zgodovine in kaj bova morda še kdaj potrebovala. Sedaj je prilika, ker moram preveriti in konzervirati reverse osmosis membrano, ki je nameščena čisto zadaj v spojlerju. In pot do tja je tlakovana s pospravljenjem...

Vesna se za jutri zmeni še customs in sailmakerjem (zamenjala bi rada "šipe" v sprayhoodu - tole plastiko je sonce že močno načelo). In popoldne vzame avto in gre malo naokoli. Meni do sprehoda po plastičnem resortu ni, raje počivam in nabiram moči. Šele sedaj dobro občutim, koliko mi jih je zadnja plovba pobrala. Še vedno sem čisto polomljen. Hja, nimam več dvajset let. Čeprav mislim, da vse še vedno lahko delam tako kot nekoč, temu le ni tako.

8. januar 2013, torek

Ko Olina, Oahu

Nov delovni dan. S proizvajalcem desalinizatorja izmenjam še nekaj zadnjih mailov. Še v marini se je potrebno zmeniti da sprejmejo paket in to-je-to.

Dopoldne se pri barki pojavi Coline, sailmakerica. Šipe na sprayoodu bi zamenjala, ni problema. Pri povečanju dežobrana se pa zatakne. Tako dobrega materiala, pravi, kot je naš, se tukaj ne dobi. Hmmm... Ga bom pa pri nas nabavil in prinesel s seboj. Pa še malo klepetamo in ko ji poveva, da sva iz Slovenije (štange za zastavo še vedno nisva popravila in zastave

obesila) se samo nasmeji in pove, da točno ve, kje je Slovenija, ker ona je tudi (rodom) iz Slovenije. Njeni stari starši, da so Slovenci, ona je rojena tukaj. Ampak, za korenin žejne Američane je to povsem dovolj. Ona je Slovenka in pika. Lepo, da je ponosna na to. In, jasno, midva sva prva Slovenca, ki jih je tukaj srečala. Ampak, na to sva itak že navajena.

Pa pride še Grady in se zmenimo za švaseraj. Bom videl, koliko bomo delali tukaj in koliko bom prinesel iz Deželice. Ceno ima Ameriško. Ampak, na srečo tudi valuto. Pri nas so številke enake, le valuta je druga. S majstorima smo torej dogovorjeni, ostalo je na meni. In se lotim šraufanja in merjenja in plezanja po jamboru in plazenja po luknjah in ... in dan je kmalu končan.

Vesna se odpravi do customsov in potem sledi sproščanje. Sinoči je začela, danes bo nadaljevala. Še dobro, da so tukaj ustanove, kjer se ženska lahko pošteno sprostí odprte do enajstih zvečer. Časa bo imela kolikor bo hotela. No, bolje rečeno, čas bo imela dokler ji Visa vleče. Te ženske sprostivne terapije znajo biti kar drage. Hja, ni kaj, naporna je tale Babi Mraz funkcija.

9. januar 2013, sredo

Ko Olina, Oahu

Danes odletiva na vikendico v Ljubljano. Dolgo naju ni bilo tam in verjetno je vse zanemarjeno, pa bo potrebno kaj postoriti. Recimo, sprazniti pisarno, te res ne potrebujeva več. Najemnino, ki sicer ni velika, bova raje zapila in zajedla. Vesna bo besno bilansirala, jaz se vračam bolj zato, da ji delam družbo in se vidim s prijatelji. Ampak. Nevihtni oblaki so na obzorju, tokrat v obliki dela tudi zame. Ah ja...

Jutro je torej posvečeno pospravljanju in pakiranju. Tokrat bosta obe potovalki brez enega kosa oblačil. Poletnih, ki jih imava na barki, v Deželici pozimi ne bova potrebovala. In do povratka v začetku aprila prav velike vročine tudi ne pričakujem. Bo pa kar dolga pot, dve noči zapored v letu. Če drugo noč ne bom spal, res nič nočem!

Ja, še to. Ne vem kateri polinezijski bog ima v svojem opisu del in nalog tudi zadolžitev za red in varnost na čezoceanskih poletih. Morda je to Ao, stvarnik neba. Ne vem, pa verjetno niti ni pomembno. Kdorkoli že to je, upam, da bo tokrat milosten in naju ne bo preveč preizkušal na teh dolgih poletih. In splošno znano majhnih sedežih United Airlines...

Mala bo na privezu počivala slabe tri mesece